

РЕШЕНИЕ

№ 1749

гр. Варна, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 32 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Славова

при участието на секретаря Елена Ст. Пеева
като разгледа докладваното от Албена Славова Административно
наказателно дело № 20223110203368 по описа за 2022 година

УСТАНОВИ:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН въз основа на жалба, предявена от С. В. К. чрез адв. И. Г., против НП № 23-0000244/12.05.2022 г., с което на основание чл. 93, ал. 1 т.1 от ЗАВП му е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 2000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 18 ал.1 т.1 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. на МТ.

В жалбата се излага становище, че обжалваното НП е незаконосъобразно, тъй като неправилно е отразена фактическата обстановка, неправилно е приложен материалния закон и е издадено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на наканото лице. Излага се становище, че неправилно е приложена санкционната норма, доколкото същата е претърпяла редакция след извършване на деянието и в новата редакция предвижда налагане на санкция при извършване на обществен превоз с липса на издаден за превозното средство документ. Доколкото СУМПС е документ относим към самия водач, а не към превозното средство, се излага становище, че с оглед разпоредбата на чл. 3 ал.2 от ЗАНН следва да се приложи новата редакция на чл. 93 ал.1 т.1 от ЗАВП, която не предвижда конкретното деяние в хипотезата си. Сочи се, че приложима в случая, предвид така формираните съждения, е общата санкционна норма на чл. 105 ал.1 от ЗАВП. Навеждат се доводи за маловажност на случая по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, доколкото въззивникът е притежавал СУМПС, макар и издадено от

друга държава, както и предвид липсата на настъпили вредни последици от извършване на нарушението. Иска се НП да бъде отменено като незаконосъобразно и неправилно. С оглед изхода на делото се иска присъждане на сторените от въззивника разноски за адвокатско възнаграждение. В условията на алтернативност, в случай че се претендира юрисконсултско възнаграждение се прави искане същото да бъде определено в минималния размер.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Постъпило е по делото писмено становище от АНО, в което се излагат доводи по същество и се иска присъждане на възнаграждение за осъществено процесуално представителство. Прави се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

След преценка на доводите на жалбоподателя и с оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа и правна страна следното:

На 01.02.2022 г. служители при РД“АА“ – Варна – свид. Т. Т. и Й. И., и двамата на длъжност „инспектор“, извършили проверка пред терминал „Пристигащи“ на Летище-Варна. В хода на проверката било установено, че въззивникът престоява на таксиметровата стоянка в изчакване на пътници с лек таксиметров автомобил „Фолксваген Туран“ с рег. № В 0120 ТА, кат. М1, обозначен, облепен и маркиран за извършване на таксиметров превоз на пътници, с поставен знак „такси“ и включен ЕТАФП ЕС024769 на „свободно“. От водача е представен пътен лист № 0048/01.02.2022 г. от пътна книжка сер.“Б“ № 116/09.08.2021 г. и СУМПС № KALCH808061S99PU 34, валидно до 20.11.2025 г., издадено във Великобритания. След като е констатирал, че въззивникът извършва таксиметрова дейност без да притежава СУМПС, свид. Т. му съставил АУАН за нарушение на чл. 18 ал. 1 т.1 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. Въз основа на акта е издадено обжалваното НП, с което на основание чл. 93 ал.1 т.1 от НК е ангажирана административно-наказателната отговорност на въззивника, като му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните в съдебното производство писмени доказателства по АНП, както и от гласните доказателства, приобщени към делото, които съдът кредитира като относими към предмета на делото и непротиворечиви.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност, обосновадост и справедливост на наложеното административно наказание прави следните изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от надлежна страна в законоустановения срок за обжалване и е приета от съда за разглеждане.

Наказателното постановление № 23-0000244/12.05.2022 г.е издадено от

компетентен орган, видно от приобщеното по делото копие на заповед № РД-08-30/24.01.2020 г. на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

В хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Наказателното постановление е било издадено в шестмесечния преклузивен срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН. Вмененото във вина на въззивника нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Посочени са нарушените материално правни норми, като наказанията за нарушенията са индивидуализирани.

Като разгледа делото по същество, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 93, ал. 1, т. 1 от ЗАвПр в приложимата към датата на нарушението редакция, водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без издадено за моторното превозно средство удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, заверено копие на лиценз на Общността, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му, се наказва с глоба 2000 лв. при първо нарушение. Съгласно нормата на чл. 18, ал. 1, т. 1 от Наредба № 34 от 1999 г. за таксиметров превоз на пътници /в приложимата към момента на извършване на нарушението редакция - ДВ, бр. 9 от 2021 г., в сила от 2.02.2021 г./, водачът на лек таксиметров автомобил трябва да притежава валидно свидетелство за управление на моторно превозно средство от категория „В“, издадено в Република България. Изискванията за придобиване на правоспособност на водачите на МПС са разписани в ЗДвП. Поради това този закон се явява специален по отношение на разпоредбите уреждащи издаването на СУМПС за различните категории МПС. Съгласно чл. 151а от Закона за движение по пътищата лицата, притежаващи свидетелство за управление, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, могат да управляват моторно превозно средство на територията на Република България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната категория, определени в чл. 151" от същия закон.

Анализът на цитираните разпоредби налага извод, че разпоредбата на чл. 18, ал. 1, т. 1 от Наредба № 34 от 1999 г. за таксиметров превоз на пътници, като норма от подзаконов акт, при съобразяването на императивните норми на чл. 4, ал. 1 изр. второ

от Конституцията на Р България, вр. с чл. 15, ал. 1 от Закона за нормативните актове, ще бъде неприложима по отношение на лице, което притежава свидетелство за управление, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Тази нормативна уредба налага изследването на факта дали притежаваното от въззивника СУМПС е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Не е спорно, че СУМПС не е издадено от Конфедерация Швейцария.

В случая е безспорно установено, че СУМПС на въззивника е издадено от Великобритания, която не е държава – членка на ЕС, доколкото същата напуска Европейския съюз на 31 януари 2020 г., съгласно Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия (2019/C 384 I/01). Великобритания и Северна Ирландия обаче са членове на Европейското икономическо пространство, съгласно текста на Споразумението за Европейското икономическо пространство - Заключителен акт - Съвместни декларации - Декларации на правителствата на държавите-членки на Общността и държавите от ЕАСТ - Договорености - Съгласувани протоколи - Декларации на една или няколко от договарящите се страни на Споразумението за европейско икономическо пространство (официален вестник L 001, 3.01.1994 г. стр. 0003 – 0036).

С напускането на ЕС, Обединеното кралство не напуска едновременно и ЕИП, доколкото членството ѝ в двете международни структури е на самостоятелни основания, по силата на подписани различни по същността си международни договори.

От гореизложеното следва изводът, че СУМПС на въззивника е издадено от държава членка на Споразумението за ЕИП, което му дава правоспособност да управлява МПС от съответната категория на територията на Р България.

Същевременно съгласно нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДВП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По аргумент от изложеното, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. негов издател е държава, договаряща по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на

чл. IV, б. "а" от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария.

В случая СУМПС на жалбоподателя е издадено на 21.11.2020 г. от Обединено кралство Великобритания и е със срок на валидност до 20.11.2015 г. СУМПС съответства напълно на приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006г. относно свидетелствата за управление на превозни средства. По силата на Споразумението за оттегляне тя е приложима и във Обединено кралство Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г. От това следва, че до 31.12.2020 г. страните-членки на ЕС и Обединено кралство Великобритания взаимно признават, издадените от тях СУМПС.

След този период е приложима Конвенцията за движението по пътищата, по която договарящи страни са, както Република България, така и Обединено кралство Великобритания. Затова, за да бъдат признати у нас издадените след 31.12.2020г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, същите трябва да съответстват на приложение № 6 към Конвенцията за движението по пътищата.

Приложение № 6 към Конвенцията и приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г., макар и различаващи се визуално, включват като задължителни реквизити напълно идентични данни и информация.

Преценката за валидност на СУМПС, издадени от Обединено кралство Великобритания преди 31.12.2020 г. със срок, изтичащ след тази дати, е предоставена на всяка отделна държава – членка на ЕС. В този смисъл е Известие относно пътуването между Европейския съюз и Обединеното кралство след края на преходния период от 02.12.2021 г., общодостъпно на адрес: https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/file_import/travelling_bg_7. В т. 6. 1 от същото е препоръчано на притежателите на свидетелства за управление на МПС от Обединеното кралство, които планират да шофират в Европейския съюз, да се свържат с отговорните органи на държавата членка във връзка с правилата за признаване на свидетелствата за управление на МПС. На официалната електронна страница на Министерство на вътрешните работи на Република България, в раздел Брекзит/ <https://www.mvr.bg/>, е общодостъпна информация, според която след изтичане на преходния период в Република България СУМПС, издадено от О. кралство, ще бъде признавано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към нея.

Република България в действащото си законодателство няма разпоредба, която да изключва валидността на издадените преди 31.12.2020г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, чийто срок все още не е изтекъл. Напротив в съответствие с Известие относно пътуването между Европейския съюз и Обединеното кралство след края на преходния период от 02.12.2021 г. и в изпълнение на принципите за последователност и предвидимост по чл. 13 от АПК, компетентният ѝ орган – Министерство на вътрешните работи е огласил публично, че тези СУМПС ще се третираат като издадени от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968г. и отговарящи на изискванията на приложение № 6 към нея. Посоченото изпълва едно от алтернативно предвидените условия на чл.162, ал.1 от ЗДвП за признаване валидността на СУМПС, издадено от друга държава.

В настоящия случай свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя е издадено от Обединено кралство Великобритания на 21.11.2020 и е със срок на валидност 20.11.2025 г., затова по силата на Споразумението за оттегляне, Известие относно пътуването между Европейския съюз и Обединеното кралство от след края на преходния период от 02.12.2021 г., официално обявление на МВР по силата на чл. 13 от АПК и на основание чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, е валидно свидетелство за управление на МПС за категориите, посочени в него на територията на Република България.

Поради изложените съображения, съдът намира, че НП се явява необосновано, съотв. въззивникът не е извършил деянието вменено му с обжалваното НП.

Съдът не споделя обаче доводите на процесуалния представител на въззивника за неправилно приложение на процесуалния закон. Граматическото и логическо тълкуване на нормата на чл. 93 ал.1 т.1 от ЗДвП сочи, че в хипотезата на същата се включват всички случаи на нормативно установени документи, изискуеми при осъществяване на обществен превоз. В тази връзка относимостта на документите до превозното средство, касае единствено удостоверението за обществен превоз на пътници, съотв. касае една от хипотезите на приложимост на санкционната норма.

Независимо от посоченото по-горе съдът намира, че дори да се приеме за доказано, че нарушителят е осъществил вмененото му нарушение, то това несъмнено съставлява "маловажен случай" на административно нарушение, за което е следвало да бъде приложен чл. 28, б. "а" от ЗАНН. Обществената опасност от допуснатото нарушение е в много по-ниска степен, доколкото въззивникът е правоспособен водач, липсват данни за други извършени от същия нарушения, както и констатирани вредни последици от деянието в т.ч. обществена опасност от осъществяването му. Като не е приложил нормата на чл. 28 от ЗАНН, АНО е нарушил материалния закон и е издал незаконосъобразно НП.

Поради изложените съображения, съдът намира, че издаденото НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно и необосновано.

Като взе предвид направените искания от страните за заплащане на юрисконсултско съотв. адвокатско възнаграждение, съдът установи следното:

В съответствие с правилото на чл. 78а ал.3, вр. с ал.1 от ГПК и като взе предвид приобщеното по делото заверено копие на договора за правна помощ, представен от процесуалния представител на въззивника, съдът намери, че следва да присъди заплащане на разноските за адвокатско възнаграждение, сторени от жалбоподателя в хода на производството по делото. Видно от приложения по делото договор за правна помощ, въззивникът е направил разноски за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 370 /триста и седемдесет/ лева, което следва да бъде присъдено в негова полза.

Доколкото заплатеният адвокатски хонорар е в минималния размер, на предвидения такъв в нормата на чл. 18 ал.2 вр. с чл. 7 ал. 2 т.1 от Наредба № 1/2004 г. от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намира, че възражението на АНО за прекомерност на същия е неоснователно.

Като взе предвид, че в хода на съдебното производство АНО не е представляван от юрисконсулт, съдът намери за неоснователно направеното от същия искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 23-0000244/12.05.2022 г., с което на С. В. К. на основание чл. 93, ал. 1 т.1 от ЗАВП му е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 2000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 18 ал.1 т.1 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. на МТ.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция“Автомобилна администрация“ да заплати на С. В. К. сумата от 370 /триста и седемдесет/ лева лева, представляваща сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на процесуалния представител на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна по реда на Административно-процесуалния кодекс.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____